

4. Carolyn Nystrom: Dovidenia, teta Anka

Ema denne presedela pri tete celé hodiny. Zdalo sa jej, že sa naozaj stráca pred očami. Stále viac chradla a slabla. Ani v šiti prikrývky už nevládala pokračovať. Zostávalo im dokončiť posledný kúsok – zimnú časť. Jedného dňa sa jej akoby trochu polepšilo. Navrhla teda, aby sa rýchlo pustili do práce a dokončili ju. Za symbol zimy si zvolili veľký biely kruh, okolo ktorého boli čierne a sivé plôšky. Teta Anka sa oprela o svoj slabý kostnatý lakeť a druhou rukou sa snažila prišívvať jednotlivé diely. V tejto polohe sa jej však nedýchalo najlepšie. Na chvíľu prestala šiť, aby si oddýchla. „Pozri, Ema, tento kruh je ako náš život,“ povedala zamyslene. „Pichneš ihlou tu a vytiahne niť tam. Nikdy to nekončí.“

Ľudia, ktorí milujú Krista, kráčajú s Ním naveky – zo života na zemi do života v nebi. Smrťou sa nič nekončí. Život predsa pokračuje v nebi.“

Ema prestala prišívvať, zdvihla hlavu. Oči sa im obidvom stretli. „Ako keď Ježiš zomrel, a potom vstal z mŕtvych?“ spýtala sa. „Áno, na to myslím. Aj s nami je to tak,“ povedala teta Anka. Ema prikývla. No aj tak sa jej chvela brada. „Veľmi mi budeš chýbať,“ prepukla nakoniec v tichý plač. „Ja viem, viem to, moja,“ odpovedala pokojne teta Anka. Potom jej podala svoj kúsok látky: „Prosím ťa, dokonči to.“

Teta Anka sa oprela o vankúš. V tejto polohe sa jej dýchalo omnoho lepšie. Na druhý deň ráno prebudili Emu šepotavé hlasy. Rýchlo vyskočila z postele a utekala do izby k tete Anke. Mamička s ockom už sedeli pri posteli. Teta Anka dýchala cez kyslíkovú masku. Dýchala rýchlo a krátko. Trochu sa mrvila, ale pritom akoby spala.

Otec si v ten deň zobral v práci voľno. Ema nešla do školy. Zatelefonovali aj Maťovi, aby rýchlo pricestoval domov. Mamička s ockom chceli byť v tejto chvíli s tetou Ankou. Držali ju za ruky a nežne sa jej prihovárali. Namiesto odpovede pocítili občasný stisk rúk. Teta Anka nemohla hovoriť. Ani oči už neotvárala.

Popoludní teta Anka dýchala už čoraz pomalšie. Všetci boli pri nej. Otecko otvoril Bibliu a začal nahlas čítať. „Čo by nás teda mohlo odlúčiť od Krista a Jeho lásky? Utrpenie alebo strach? Prenasledovanie? Hlad? Bieda? Nebezpečenstvo alebo sama smrť?...

Vzkriesenie Lazára 13.

Aj keď vie, aký zármutok prežívala Marta a Máriu, necháva ich hovoriť. Pretože každá z nich prežíva smútok odlišným spôsobom, necháva ich obidve hovoriť.

Nevieme, aký smútok prežívali tieto dve ženy, Ježiš to vedel, ale predsa nehovorí: „Viem, ako sa cítiš, ale necháva Martu hovoriť, aby sa mohla podeliť o bolesť, ktorú ma v srdci.

Jeho slová nie sú lacnou útechou. Ani nemôžu byť. Váhu slovám, dáva ten, kto ich vyslovuje.

Slová: „Vstane z mŕtvych“, môžu byť obyčajnou frázou v ústach človeka, ktorí týmto slovám neverí. Keď ich hovorí Kristus, potom sú to slová nádeje a istoty.

Ježiš trpezlivo počúva všetko. Povedať sa dá v tejto chvíli všeličo, ale vypočuť sa musí všetko. Kristus je trpezlivý pri výčitkách obidvoch sestier.

Prijíma ich výčitky veľmi trpezlivo, nie s hnedom, aby nezväčšil ich bolesť. Prijíma ich s láskou, aby ich potom s láskou mohol utešiť.

On ich nesúri, aby prekonali svoj smútok. Kristus je pánom nad časom, ale predsa dáva Marte a Márii dostatok času vyrovnáť sa s ich smútkom. Jeho prítomnosť nie je dôvodom, aby sa čím skôr zabudlo na smútok. Kristova prítomnosť skôr lieči rany po odchode, ako pomáha zabúdať.

Vie Kristus potešiť, lebo vie prežívať smútok. Lazár bol Jeho priateľ. Jeho smútok je skutočný. Strata Lazára je aj Jeho strata.

Keď strácame niekoho, koho sme mali radi, zistíme, že slovami to nedokážeme vyjadriť, vtedy prichádzajú na pomoc slzy. My kresťania veríme, že Kristus je dokonalý človek a dokonalý Boh. Práve zmienka o Jeho plači je pre nás svedectvom o tom, že nám skutočne rozumie. Rozumie našim ľudským bolestiam. Rozumel aj vtedy a ako každý človek prežíval smútku. Jeho slzy sú prejavom, že smrť má svoju moc. Smrť dokáže nás odtrhnúť od tých, ktorých sme mali radi.

Smrť má svoju moc, ale nie je mocná ako Kristus, ktorý je pre nás vzkriesením a životom. Predsa na záver znejú slová: „Lazár pod' von“.

Dokonale vie potešiť ten, kto sa dá potešiť Bohom. Kto v modlitbe prosí o pomoc. Ježiš s dôverou a istotu prosil o túto pomoc. Ten vie pozdvihnúť na ducha, kto svoje problémy dáva Bohu. Kto má vieru a nádej, ten s odvahou môže prosiť, aby Boh použil všetko na svoju slávu, dokonca aj našu smrť.

Boh každému, kto verí v Neho, zjaví svoju na vlastnom tele. Každý veriaci to sám zažije, lebo patrí tomu, kto dal život, kto udržuje, kto je život sám.

